

ме контузи тежко. Четири месеци лежахъ въ различни болници, и като излѣзохъ, пратиха ме замѣстникъ прокуроръ въ Х-ския военно-полеви сждъ, въ стара България. Разбира се, азъ бѣхъ доволенъ: спасявахъ главата си поне за известно време, а освенъ това, даваше ми се работа близка съ професията ми. Въ сжда, повечето колеги бѣха като мене — запасни офицери, сждии или адвокати, били вече на фронта, ранени или заболѣли, или пъкъ по-стари хора, негодни вече за строя. Животътъ ни течеше почти както въ мирно време. Нѣкои отъ колегитѣ, уседнали тукъ по-отдавна, бѣха довели и семействата си. Съ една дума, добре ни бѣше. Четѣхме военнитѣ бюлетини, прашахме ординарцитѣ си изъ селата да ни купуватъ контрабанда брашно и свинско месо, гледахме дѣла и чакахме, безъ особено нетърпение, да свърши войната. Въ хубаво време, излизахме презъ празниците въ околността. И тамъ, изъ селата на оня край, за пръвъ пѣтъ узнахъ тоя народенъ обичай — жена да не пресича пѣтъ на мжжъ. Видѣ ми се тогава — интересно, патриархално, трогателно и прочие. . .